

Reinderhoff

GOED ZO, ANNEMIEKE!

NETTY VAN DER MEER

GOED ZO, ANNEMIEKE!

Re
Reinhardt

GOED ZO,
ANNEMIEKE!

DOOR

NETTY VAN DER MEER

Tekeningen van Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1 WINKELTJE SPELEN

Er staat een meisje bij het hek. Een meisje met donker haar en een vuurrood manteltje aan. 't Is Annemieke. Annemieke heeft vakantie. Herfstvakantie. Ze logeert bij opa en oma. Opa en oma wonen in „t Beukenootje”.

Zo heet het huisje met de mooie grote tuin.

Waarom het zo heet?

Wel, kijk maar eens naar die dikke zware bomen. Jongens, wat een reuzen staan daar midden in de tuin. Ze hebben gladde stammen. En aan de forse takken hangen gele blaadjes. Als de zon erop schijnt, lijken die blaadjes wel van goud.

Annemieke staat maar stil te wachten. Ze kijkt

strak naar links, want van de linkerkant moet Geeske komen.

Geeske is haar vriendinnetje.

Ik wacht al bijna een uur, bromt Annemieke zonder haar mond open te doen. Waar blijft Geeske nu toch? Mag ze niet komen spelen? Moet ze haar moeder misschien helpen?

Annemieke wordt plotseling bang. Als Geeske toch eens níet komt.

Geeske woont in een groentewinkel. Soms staan er zoveel men-

sen voor de toonbank, dat zij moeder helpen moet. Zou de winkel nu weer vol zijn? Zou Geeske boodschappen moeten wegbrengen?

Annemieke loopt een eindje de weg op.

En dan . . . dan gaat ze hollen. Want ginds, in de verte, komt Geeske aan. Die loopt zo hard ze kan. Haar vlechtjes dansen op en neer.

Nu lopen de beide vriendinnetjes naar „'t Beukenootje”.

„Ik was zo bang dat je niet mocht,” babbelt Annemieke. „Dat je je moeder moest helpen. Of boodschappen moest wegbrengen. Of dat je op Pietje moest passen.”

„Pietje slaapt,” vertelt Geeske. „En in de winkel was maar één mevrouw. Wáár gaan we spelen?” vraagt ze nieuwsgierig.

„In de tuin,” beslist Annemieke.

Dat vindt Geeske fijn. De tuin van „'t Beukenootje” is zo mooi. En zo heerlijk groot.

„Doen wie 't eerst er is. Eén-twee-drie,” roept Annemieke.

Vier beentjes draven over de straatweg.

Annemieke wint het. Zij gaat het eerst door het hekje. Hijgend ploffen ze neer op het grasveld. Het gras voelt warm aan. De zon heeft er ook al een paar uur op geschenen.

„Wát gaan we spelen?” vraagt Geeske.

„Winkeltje,” roept Annemieke. „Ik ben een mevrouw. Ik ga bij jou kopen. Goed?”

Geeske knikt. „Wát ga je kopen?”

„Taartjes. En koekjes. En chocoladerepen.”

„Mm.” Geeske kijkt eens rond. Waar vindt ze zo gauw taartjes en koekjes en repen?

Ha, ze ziet ze al. Op de grond liggen overal beukenootjes.

Die grote dikke, dat zijn de taartjes. Die kleine, dat zijn koekjes.

Nu nog de repen van chocolade . . .

Geeske ziet een paar bruine blaadjes liggen. Dat zijn de repen.

„Wat wenst u, mevrouw?” vraagt ze beleefd.

„Taartjes,” bestelt Annemieke. „Twintig. Met slagroom.”

Ze zingt:

„Bakkertje, bakkertje, bak wat voor mij.

Broodjes en taartjes en koek en pastei.

Alles is lekker en alles is goed.

Als j' er maar boter en suiker in doet.”

Geeske zoekt twintig dikke beukenootjes uit.
„Alstublieft mevrouw. En wilt u nog iets anders?”
„Twee pond koekjes,” commandeert de mevrouw.
„Zoveel heb ik niet in de winkel,” zegt Geeske. „Zal ik ze even voor u bakken, mevrouw?”
Dat vindt de mevrouw goed.
Geeske zoekt de kleine nootjes en Annemieke eet intussen alle taartjes op.
Als Geeske dat ziet roept ze: „Ik wil ook een paar taartjes hebben, mevrouw. Ik heb honger.”
„Zo, heb jij honger?” zegt een stem vlak achter haar.
Geeske kijkt verschrikt achterom.
Daar staat de grootmoeder van Annemieke. Die lacht en ze zegt: „Ga maar mee, meisjes. Ik heb een kopje chocola voor jullie gemaakt. Maar . . . ik heb geen taartjes, hoor.”
„Dat hoeft ook niet,” zegt Annemieke.
„Ik heb wèl een boterham voor dit hongerige kind,” zegt grootmoeder en ze trekt plagend aan Geeskes vlechten.
„Dat hoeft niet, mevrouw,” zegt Geeske verlegen.
Maar het sneetje koek dat ze bij de chocola krijgt, vindt ze toch wel lekker.

2 GROOTVADER VERTELT

In de grote stoel zit opa. Opa steekt een pijp op. De blauwe en grijze wolkjes dwarrelen rond zijn hoofd.
Pf-pf-pf, grootvader trekt hard aan de pijp.
Annemieke moet er een beetje om lachen.
„Waarom lach je, meisje?” vraagt opa vrolijk. „Wil je ook een trekje doen?”
Brr. Annemieke trekt een vies gezicht. En Geeske trekt haar neusje op.
Grootvader bladert in een boek.
„Kom eens bij me staan, meisjes. Ik heb hier een mooi boek.”
„Staan er platen in, opa?”
Annemieke zit al op grootvaders knie. Geeske staat naast de grote stoel.

Nieuwsgierig kijken ze in het boek.

„O, een hondenboek,” ziet Annemieke.

„Juist.” Grootvader wijst een plaat aan.

„Zie je dit dier? Met die lange witte en bruine haren? Zo'n hond heet een collie. Kijk eens naar zijn spitse kop.”

„Ik wou dat ik een hond had,” wenst Annemieke. „Zó één, of zo één.” En ze wijst eerst een dikke mopshond aan. Dan een grote ruige donkergrijze keeshond. Zijn neus is zwart. Zijn borst is breed.

Grootvader lacht even.

„Die hond,” zegt opa, „kun je in ons land niet kopen.”

„Waar woont hij dan?” vraagt Annemieke.

„Dat is een Eskimohond,” vertelt opa. „Hij wordt gebruikt als trekdier. Hij leeft op Groenland. Dat is een land hier ver vandaan. Er ligt veel sneeuw. Daarom gaat het vervoer er met sleden. Voor de sleden worden dan déze honden gespannen. Meestal negen dieren. De slimste moet vooraan lopen. Dat is de leider. Nu moet je eens zien hoe goed deze dieren tegen de kou kunnen.”

Grootvader wijst op de dikke pelsjas van de hond.

„Zo blijft hij goed warm. En zie je wel dat zelfs zijn oren met bont bedekt zijn? Dat moet ook wel. Want in het land waar hij woont vriest het vaak heel hard. En ze slapen soms in de sneeuw.”

„Gaat hij dan niet dood?” Geeske kijkt medelijdend naar de grote hond.

Opa schudt zijn hoofd.

„Ze gaan niet op de sneeuw liggen, meisje. Nee, ze graven eerst een kuil. Daar rollen ze zich in. Als het dan wéér gaat sneeuwen, ligt er een dikke sneeuwdeken over het holletje. En die houdt hen warm.”

„Stikt hij dan niet?” Annemieke kijkt haar grootvader aan.

„Nee. Uit zijn neus komt warme adem. En die warmte maakt dat er een opening in de sneeuw blijft,” verklaart opa.

De meisjes begrijpen het niet helemaal.

Grootvader wijst ook nog even naar de poten.

„Je ziet de nagels niet. Die zitten helemaal beschermd. Zo kan hij zich niet bezeren aan het harde scherpe ijs.”

Grootvader legt het boek weer neer.

„Nu heb ik nog wel een kopje koffie verdiend,” zegt hij lachend.

Dat vindt grootmoeder ook.

„Ik wou dat ik een hond had,” wenst Annemieke weer. „Ik heb niks,” bromt ze.

„Heb je niets?” Grootvader trekt hoog zijn wenkbrauwen op. „Heb jij geen twee broertjes met wie je fijn kunt spelen? En heb je geen vader en moeder, die voor je zorgen?”

„En je hebt een grootvader en een grootmoeder om in de vakantie naar toe te gaan,” vult oma aan.

„En een vriendinnetje,” zegt Geeske een beetje verlegen.

Daar moeten ze allemaal om lachen. En Annemieke bromt niet meer.

Als ze later weer in de tuin spelen, zegt Geeske: „Ik vind jouw grootvader knap.”

„Reuzeknap,” zegt Annemieke heel trots.

3 IN HET BOS

Grootvader komt uit het huis. Hij heeft een hoed op. En hij draagt een wandelstok.

„Gaat u uit?” vraagt Annemieke. En ze holt naar hem toe.

„Een eindje wandelen,” antwoordt opa. „Ga je mee? Geeske, jij ook?”

Dat willen de meisjes graag.

„Even aan oma zeggen dat jullie weggaan,” zegt opa.

Oma is in de keuken. De meisjes draven de tuin door.

„Zo,” zegt grootmoeder, „komen jullie me helpen? Dat vind ik aardig. Wat wil je doen, Annemieke? Boterhammen klaarmaken? Of de eieren koken? En wat wil Geeske doen? Het boterpotje vullen?”

„Ha-ha,” lachen de meisjes.

„We gaan uit,” zegt Annemieke. „Met opa.”

„Een wandeling maken,” vertelt Geeske.

„Het was ook maar een grapje,” lacht oma. „Als jullie terugkomen, gaan we eten. Geeske, jij mag hier ook eten vandaag. Wil je dat wel?”

Geeske krijgt een kleur van blijdschap. En Annemieke danst op en neer van plezier.

„Ik zal je moeder even opbellen om te vragen of het goed is. Gaan jullie nu maar. Anders moet die arme opa zo lang wachten. Veel plezier hoor.”

„Dag oma.” Annemieke holt weg.

„Dag mevrouw.” Geeske rent haar vriendinnetje achterna.

„Gaan we naar het bos, opa?”

„Dat is goed.”

Ze steken de straatweg over.

Het ruikt heerlijk in het bos. Het is er nu zo mooi. De zon schijnt door de takken. Hij tovert glimmende plekjes op het mos. De meeste vogels zijn alweer vertrokken. Naar het warme zuiden. Die vogels houden niet van de kou. Dat zijn de trekvogels.

Maar een zwarte kraai zwiert door de takken. En twee Vlaamse gaaien vliegen elkaar achterna.

Ze spelen zeker krijgertje, denkt Annemieke en ze kijkt naar de vogels hoog boven haar.

Daardoor ziet ze de dikke boomwortel niet, dwars over het pad.

Ze valt bijna . . . Gelukkig grijpt grootvader haar stevig vast.

Dat is nog net goed gegaan.

„Uitkijken meisje,” vermaant grootvader.

„Gaan we naar de hertenkamp, meneer?” vraagt Geeske.

Dat vindt grootvader best.

Achter het hek staat een groot hert. Zijn vacht is rood-bruin. Er zijn witte ronde vlekken op. En zijn kort staartje heeft een witte punt.

„Dat is een damhert,” zegt Geeske wijs.

„Goed onthouden,” prijst grootvader.

Ze staan een poosje stil bij het mooie dier. Annemieke moet altijd een hele poos naar het prachtige gewei, op de kop van het damhert, kijken. Ze vindt het zo mooi.

En dan zegt plotseling een jongensstem:

„Dag meneer. Hallo Annemieke. Hallo Geeske.”

Ze draaien zich alle drie om.

„Zo Jan,” groet grootvader. „Ben je weer bij de boswachter gelogeed?”

Jan knikt. „Ja meneer. Ik heb herfstvakantie.”

„Wij ook,” zeggen Annemieke en Geeske tegelijk.

„En ben je nu weer helemaal beter?” vraagt grootvader.

„Ja meneer, gelukkig wel.”

Jan is lang ziek geweest. Maar nu ziet hij er weer gezond en

vrolijk uit. Iedere vakantie mag hij bij zijn oom, de boswachter, gaan logeren.

Oom Teun en Tante To hebben geen kinderen. Zij vinden het fijn als hun neefje bij hen is.

„We hebben jonge hondjes,” vertelt Jan vrolijk. „Vier. ’t Zijn net aapjes.”

„Ha-ha, aapjes,” schatert Geeske.

„Mogen we ze zien? Opa, gaan we er dadelijk naar toe?” vraagt Annemieke. En ze trekt grootvader al aan zijn jas.

„Kalm maar,” lacht opa. „Die hondjes lopen niet weg.”

Maar opa gaat toch wat vlugger lopen. Opa houdt veel van dieren. Hij wil die jonge hondjes ook graag zien.

4 MAAR WIE?

In de schuur bij het boswachtershuis staat een grote ronde mand. En in die mand . . .

„Wat lief,” zegt Annemieke. „Wat een schatjes.”

„Zijn ze blind?” vraagt Geeske. Ze ziet dat de vier kleine diertjes hun ogen gesloten houden.

„Over een paar dagen gaan hun ogen open,” vertelt Jan.

Heel voorzichtig streelt Annemieke de zachte velletjes. Maar dan trekt ze gauw haar hand terug. Want er klinkt gegrom in de mand.

„De moeder is bang dat je haar kinderen kwaad zult doen,” zegt grootvader. „Raak de beestjes maar niet meer aan.”

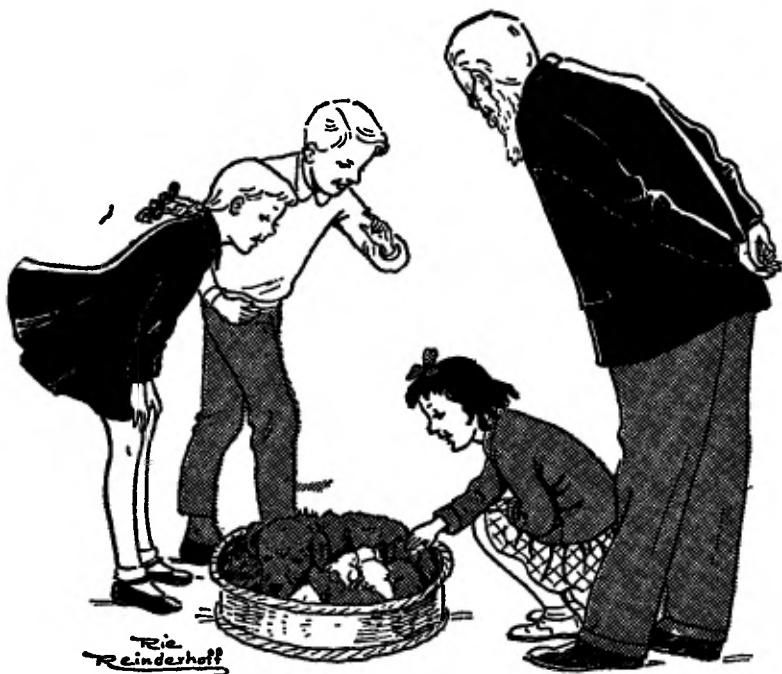
De schuurdeur gaat open. De boswachter stapt naar binnen.

„Wat doet u met al die hondjes?” vraagt grootvader als hij de boswachter gegroet heeft. „Houdt u ze zelf?”

De boswachter schudt zijn hoofd. Hij lacht. „Nee meneer, aan één heb ik wel genoeg. De moeder blijf hier. En drie heb ik al beloofd aan kennissen.”

Annemieke staat met grote ogen naar de hondjes te kijken. Ze hoort niet wat de boswachter zegt. Ze kijkt maar. De diertjes zijn allemaal even lief. Maar dat ene, met die grijze oortjes, dat is het liefste van allemaal. Dat is het liefste hondje van de hele wereld.

En dan vraagt Annemieke zo maar aan de boswachter: „Màg

ik dat hondje?” Ze wijst naar Grijsje, zoals ze hem bij zich zelf noemt.

Het is plotseling heel stil in de schuur. Grootvader schudt zijn hoofd. Net alsof hij zeggen wil: „Foei Annemieke. Je mag nóóit om iets vragen.”

Annemieke ziet het niet. Met grote ogen kijkt ze de boswachter aan.

De boswachter denkt na.

Eindelijk zegt hij: „Drie diertjes heb ik al aan iemand beloofd. Maar dat vierde mag één van jullie wel hebben. Maar wie?”

Om beurten ziet hij de kinderen aan.

Jan wipt van zijn linkerbeen op zijn rechter. En dan weer op zijn linker. Als hij dat hondje eens kreeg . . .

Geeske staat doodstil. Ze houdt haar handjes op haar rug. Haar ogen glanzen. Als zij dat hondje eens kreeg . . .

Annemieke is vuurrood. Haar hartje bonst. Haar ogen zien

smekend de boswachter aan. Toe geeft u het aan mij, vertellen die ogen.

„Maar wie?” herhaalt de oom van Jan.

Dan komt grootvaders stem die zegt: „Ik heb een mooi plannetje, boswachter. Dat zal ik u vertellen. Gaan jullie eens naar buiten kinderen.”

De kinderen kijken nog even naar de wriemelende diertjes in de grote mand. Dan gaan ze de schuur uit.

5 EEN PRACHTIG PLAN

Nu staan ze buiten.

„Wat voor plannetje zou jouw opa hebben?” vraagt Geeske. Ze kijkt nieuwsgierig Annemieke aan.

Die haalt haar schouders op. „Weet ik niet,” bromt ze.

Annemieke is een beetje boos. Ze denkt: als opa niets gezegd had, had ik vast het hondje gekregen. Dat zegt ze ook tegen Jan en Geeske.

Maar Jan lacht haar uit.

„Vast niet,” zegt hij, „vast niet.” En hij schudt zijn hoofd.

„Vast wèl,” knikt Annemieke boos.

„Nee,” zegt Jan heel beslist. „Want oom Teun zegt altijd: Kinderen die vragen, worden overgeslagen.”

Och, die arme Annemieke. Daar schrikt ze wel heel erg van.

Gelukkig dan maar dat opa een plannetje heeft, denkt ze. En ze wordt al net zo nieuwsgierig als de beide anderen.

Het duurt lang voor opa zijn plannetje aan de boswachter heeft verteld.

Als de deur van de schuur steeds maar dicht blijft, zegt Jan:

„Ik ga spelen. Doen jullie mee?”

„Wat?” vragen de beide meisjes.

„Krijgertje. Ik tel af.”

Jan is de oudste. Hij zit al in de derde klas. Annemieke en Geeske zitten pas in de tweede.

„Vuisten op,” commandeert Jan.

Ze maken vuisten van hun handen.

„Olke, bolke, riebe, solke — olke, bolke, knol.”

Eén vuist van Annemieke krijgt een tik.

„Au, niet zo hard zeg.”

Jan telt weer af: „Olke, bolke, riebe, solke . . .”

Nu heeft Geeske ook nog maar één vuist.

„Olke, bolke, riebe, solke,” begint Jan weer en kijk, nu komen grootvader en de boswachter naar buiten.

„Gaan jullie eens op de bank zitten, kinderen,” roept de boswachter.

Daar zitten ze nu. Grootvader in het midden. Vol verwachting kijken de kinderen naar hem op.

Grootvader trekt even aan zijn baard. Dan begint hij.

„Het is nu herfst.”

Ja, dat weten de kinderen wel. Maar wat heeft die herfst met het hondje te maken?

„De herfst is een prachtig jaargetijde,” gaat grootvader verder.

„Het bos is nu vol kleuren. En ook vol met beukenootjes en paddestoelen en kastanjes. Nu moeten jullie ons eens laten zien hóe mooi het najaar wel is. De boswachter en ik schrijven een wedstrijd uit.”

Oom Teun knikt.

„Wie de wedstrijd wint, krijgt een prijs,” zegt hij. „En die prijs is . . .”

Jans ogen beginnen te glimmen. „Het hondje,” roept hij opgetogen.

„Geraden,” lacht grootvader.

„Wat moeten we doen, meneer?” Jan rolt bijna van de bank af, zó nieuwsgierig is hij. „Moeten we hardlopen?”

„Nee, koekhappen,” roept Annemieke. „Dat is veel leuker.”

„Jullie hebt me niet begrepen.” Grootvader schudt zijn hoofd.

„Ik heb gezegd dat jullie ons moeten laten zien hóe mooi de herfst is. Luister nu eens goed. Jullie moet ieder een werkstukje maken. Zo iets als je in de laatste weken van december wel in de bloemenzaken ziet staan. Maar natuurlijk niet met hulst en rode tulpjes. Nee, met paddestoelen en gele en bruine bladeren.”

O, nu beginnen ze het te begrijpen.

„Er zijn drie prijzen,” vertelt de boswachter. „Een eerste, een tweede en een derde. De eerste prijs is het hondje. Wat de tweede en de derde zijn, vertel ik niet.”

„Wanneer moet het werkstukje klaar zijn, oom Teun?” vraagt Jan. En hij springt op alsof hij dadelijk wil beginnen.

„Morgenmiddag om drie uur. Dan moeten jullie werkstukjes op deze bank staan,” zegt de boswachter.

„En dan gaan oma en de boswachter en jouw tante, Jan, en ik kijken wie het mooiste stukje heeft gemaakt.” Grootvader staat op. „Is dat nu niet een mooi plannetje?”

De kinderen vinden het prachtig. Ze spreken af om 's middags in het bos de mooiste bladeren en de grootste kastanjes te gaan zoeken.

„Kom maar om twee uur hier,” zegt de boswachter tegen de meisjes. „Mag dat, meneer?”

Grootvader knikt. Hij kijkt op zijn horloge.

„We gaan naar huis, meisjes. Oma heeft vast de tafel al gedekt.”

6 HET IS AL EEN BEETJE FEEST

„Om halfvijf thuis zijn, Annemieke en Geeske.”

„Ja oma.”

„Ja mevrouw.”

„En bij elkaar blijven, hoor.”

„Ja oma.”

„Ja mevrouw.”

„Geen paddestoelen opeten,” waarschuwt grootvader. „Er zijn veel vergiftige soorten. Opgepasst hoor.”

De vriendinnetjes beloven het.

Daar stappen Annemieke en Geeske het bos in. Ze dragen allebei een grote mand.

„Ik ga mos zoeken en gele bladeren,” zegt Annemieke. „En een helehoop eikels.”

„En ik wil rode bladeren hebben en... en... gele paddestoelen en een hele hoop kastanjes,” zegt Geeske.

In de brede boslaan loopt Jan. Hij draagt een zak. Hij zwaait met de lege zak.

„Hallo,” klinkt zijn stem door het stille bos. „Ik weet een prachtig plekje. Er is mos en er staat een reus van een eik.”

Haastig lopen ze naar dat mooie plekje toe.

Annemieke ligt al op haar knietjes. Ze raapt zo vlug ze kan de eikels op. Want Annemieke weet zo iets leuks! Zo iets moois! Ze heeft ook mos nodig. Van dat mooie lichte groene. En o,

daar ziet ze ineens weer iets prachtigs. Iets roods. Ze raapt een blaadje op; 't is vuurrood. Maar de rand is geel. Goudgeel. Dat blaadje zal prachtig staan op het groene mos. En van die eikels...

Als Annemieke denkt wat zij vanavond van die eikels gaat maken, schitteren haar ogen van blijdschap.

Misschien win ik wel de eerste prijs, hoopt ze. Dan krijg ik het hondje. Ik noem hem Grijsje. Ja, dat doe ik. Vast. Grijsje is een mooie naam. Een prachtige naam.

Geeske heeft haar mandje gevuld met bladeren. Rode en bruine en gele; lichte en donkere. Ze ruiken zo heerlijk, zo kruidig. Geeske steekt haar neus diep in het bladerenboeket. Nu wil ze

nog kastanjes hebben. Van die glanzende bruine. Ze dwaalt een eindje van Jan en Annemieke weg. Want er staan wel veel eikebomen, maar een kastanje ziet ze niet.

't Is erg stil in het bos. De zonnestralen vallen tussen de stammen. Overal toveren ze lichte plekje op het mos.

Plotseling hoort Geeske iets ritselen. Ze schrikt ervan. Een beetje bang kijkt ze in het rond. Wat ziet ze?

Een eekhoortje. Een prachtig bruin eekhoortje. Met een heel lange staart. Tussen zijn pootjes houdt het een denneappeltje vast.

Geeske staat doodstil te kijken. Maar ineens moet ze niezen. Hatsjie, klinkt het door het stille bos. Hasjie, hatsjie.

Het eekhoortje laat van schrik de denneappel vallen. Het schiet vlug een boom in.

Geeske moet er om lachen, maar ze blijft toch niet langer op dit stille plekje. Gauw loopt ze weer terug. Naar Jan en Annemieke.

Jan heeft wèl kastanjes gevonden.

„Kijk eens,” zegt hij trots. „Wat een kanjers, hè.”

Geeske kijkt verlangend naar die kanjers. Vragen of ze er één krijgt? Och, Geeske is maar zo'n verlegen meisje. Ze durft het niet.

Maar Jan ziet Geeske wel kijken.

„Eén voor jou,” zegt hij gul, „en één voor Annemieke.”

Blij stopt Geeske de kostbare schat in haar mand, want Geeske gaat vanavond zo iets moois maken! Haar ogen glanzen als ze daaraan denkt.

Misschien win ik wel de eerste prijs, hoopt ze. En dan krijg ik het hondje. Hoe moet het hondje heten? Er komt een rimpel boven Geeskes neus. Ja, daar moet ze eens diep over denken.

Als Jan zijn zak ook vol heeft, gaan ze naar het boswachtershuis terug.

Jan heeft ook al een prachtig plan. Hij gaat iets moois maken vanavond, maar hij vertelt het niet aan de meisjes. Verbeeld je, dan gaan zij het óók doen. Jan wil, o zo graag, een hondje hebben. Hij heeft al twee konijnen. Die heeft hij van oom Teun gekregen, omdat hij zo lang ziek is geweest. Twee Vlaamse reuzen. Raskonijnen, denkt hij trots.

Van welk ras zou het hondje zijn? Straks aan oom Teun vragen, neemt hij zich voor.

Tante Jo, de boswachtersvrouw, is blij als ze de kinderen weerziet.

„Ik heb een kopje thee voor jullie,” zegt ze vrolijk. „Jullie hebt zeker wel dorst.”

Ze krijgen er ook een lekker koekje bij.

„Net alsof het nu al een beetje feest is,” zegt Jan en hij glundert van plezier.

„Mag ik Annemieke en Geeske even naar huis brengen?” vraagt hij als de kopjes leeggedronken zijn.

„Dat mag. Maar gauw terugkomen.”

„Ja tante.”

Jan houdt woord. Hij is vlug terug en dan gaat hij dadelijk aan het werk.

Net als Annemieke en Geeske. Die zijn ook dadelijk begonnen toen ze thuiskwamen.

Geeske zit in de winkel.

En Annemieke zit in de keuken.

7 ALS HET AVOND IS

Het is avond. In de kamer van „'t Beukenootje” brandt de lamp. En de haard brandt ook. 's Avonds, als de zon weg is, wordt het koud in huis.

Annemieke zit bij de kachel. Ze houdt haar hoofd gebogen. Wat doet ze toch? Ze maakt een ketting. Een lange ketting. Van eikels.

Die eikels heeft ze eerst gekleurd, met kleurtjes uit de mooie doos van opa.

De ketting is klaar. Hij staat prachtig op het groene mos in de gele schaal. Nu nog het vuurrode blaadje. Dan de paddestoeltjes. Hier en daar een paarse herfstaster.

't Wordt zo mooi! Annemieke is er verrukt van.

Opa komt ook eens kijken.

„Mooi, opa?”

Annemieke houdt haar hoofdje scheef.

Opa knikt. „Prachtig,” zegt hij. „'t Is een echt herfststukje. Jij wint vast een prijs.”

„Misschien wel het hondje.” Annemieke zegt het zacht.

„Of iets anders,” zegt opa. „Maar een prijs krijg je zeker.”

Oma komt de kamer binnen.

„Kindje, wat vind ik dat mooi.” Oma slaat haar handen in elkaar.

„Zo'n knappe kleindochter als wij toch al hebben!” Ze strijkt Annemieke eens over haar donkere bol.

„Zet de schaal maar in de keuken. Dan blijft alles goed fris.” Opa doet de kamerdeur open.

Heel voorzichtig brengt Annemieke haar stukje weg.

Als ze weer in de kamer komt, mag ze nog even kijken in het mooie hondenboek.

„Gaat u weer vertellen, opa?” vleit Annemieke.

Grootmoeder hoort die vraag. Zij kijkt eens naar de klok.

„'t Is nog vroeg,” vindt Annemieke, die grootmoeder ziet kijken.

„Zo juffertje eigenwijs, hoe laat is het dan?” Oma's ogen lachen als ze het vraagt.

Trots antwoordt Annemieke: „'t Is vijf minuten over zeven.”

„Een halfuurtje dan,” stemt grootmoeder toe.

„'t Is vakantie,” zegt grootvader. „Morgen mag ze wat later opstaan.”

„Maar eerst zet ik een kopje thee,” zegt grootmoeder. „Kom je me even helpen, knappe kleindochter?”

„Wil ik de koekjes op de schaal leggen, oma?” vraagt Annemieke.

Grootmoeder plaagt: „Ik heb helemaal niet over koekjes gepraat.”

„Bij de thee hoort een koekje,” vindt Annemieke. „Dat zegt mijn moeder altijd. Mag ik het trommeltje uit de kast nemen, oma?”

„Voor deze keer dan.” Grootmoeder glimlacht. En achter de brilleglazen lachen opa's ogen.

8 HET VERHAAL

„Er was eens een hond,” zo begint grootvader te vertellen.

Annemieke kruipt op zijn knie. Ze kijkt naar het plaatje dat grootvader aanwijst. 't Is het plaatje van de grijze hond met de brede zware borst.

„Deze hond, opa?”

Opa knikt.

„Hij heette Lars. Hij was een sledehond. En omdat hij een slim en verstandig dier was, mocht hij altijd vooraan in het gareel lopen. Hij was de leider.

Op zekere dag moest zijn baas erop uit. Er was iemand verdwaald op de ijsvlakte. Een man. Die man verkeerde in nood.

De slee werd ingespannen. Op de slee lagen pakken met voedsel en verband.

Lars liep voorop. Het was erg koud. En . . . donker. Op Groenland wordt het tussen oktober en februari niet licht, moet je weten. Die tijd noemen de mensen daar de poolnacht.

De eerste dag ging het goed. Maar de dag daarop begon het te sneeuwen en te waaien. Die sneeuwstorm duurde vier dagen. Je begrijpt dat de honden in die vier dagen geen stap vooruit konden komen.

De volgende dag sneeuwde het niet meer gelukkig en de wind was ook bedaard. De baas maakte met zijn grote sneeuwschoenen een pad en de honden trokken de slee verder voort. Maar hoe de baas ook keek, hoe de honden ook speurden, ze konden de verdwaalde man niet vinden.

Overall was ijs te zien. Niets anders dan ijs. Het was verschrikkelijk koud.

Omdat het zo lang duurde, raakte het eten voor de honden op. Wat moest de baas nu doen?

Gelukkig had hij nog een paar oude laarzen meegenomen. Die laarzen sneed hij in stukken en ieder van de honden kreeg een stuk leer.

Lars verscheurde het met zijn scherpe tanden.

„'t Is niet veel,” zei de baas een beetje treurig. „Maar je hebt nu tenminste iets in je maag.”

Als we nu maar gauw de verdwaalde man vinden, dacht hij. Want anders sterven de honden nog van de honger. Ik heb niet kunnen denken dat de tocht zo lang zou duren.

Die nacht sliep de baas slecht in zijn slaapzak. De honden jankten. Ze hadden pijn in hun buik. Die pijn kwam van het vreemde voedsel.

Maar de volgende dag . . .

De baas hoorde plotseling iemand kreunen. Een mens. Hij strompelde erheen. 't Was de verdwaalde man. Och, wat zag

hij eruit. Helemaal met ijs bedekt. En hij was halfdood van de honger.

De baas legde hem op de slee. En de dappere honden hebben de man veilig thuisgebracht."

Het verhaal is uit. Annemieke heeft rode wangen van het luisteren.

Grootmoeder kijkt weer op de klok.

„Nu moet je gauw gaan slapen, kind,” zegt oma.

Opa zet haar op zijn schouders. Hij draagt Annemieke de trap op.

Ja, opa is nog sterk, hoor.

Nu ligt Annemieke in haar mandje. Ze heeft haar gebedje opgezegd.

Grootmoeder sluit de gordijnen.

Annemieke denkt nog even aan haar herfststukje.

„Ik krijg wel een prijs, hè oma?"

Grootmoeder knikt.

„Je hebt iets moois gemaakt,” zegt ze hartelijk. En ze gaat op de stoel naast het bed zitten. „Met jouw herfststukje heb je laten zien hoe mooi God de Here de natuur heeft geschapen. Toen ik jong was,” zegt oma, „leerde ik eens een versje. 't Was zo:

Al wat mooi en heerlijk is,
In het prachtige heelal,
Ieder schepsel, plant of dier,
't Is de Heer, die schiep het al.”

Grootmoeder dekt haar kleinkind warm toe.

„Als je nu morgen niet de eerste prijs krijgt,” zegt ze zacht, „mag je niet verdrietig zijn, hoor.”

Annemieke zwijgt. Ze hóópt zo dat zij het hondje krijgt.

„Zul je dan niet jaloers zijn?” vraagt oma. „Want dat mag niet. Jaloers zijn, dat is zonde. Met jaloers te zijn, maak je de Here bedroefd.”

Annemieke schudt haar hoofd.

„Nee oma,” belooft ze zacht.

„Dan is het goed.”

Grootmoeder geeft haar kleindochtertje een kus.

„Welterusten meisje.”

9 EEN FLINK KNECHTJE

Het is de volgende dag. De lucht is helderblauw. De zon schijnt vrolijk in de kamer waar Annemieke slaapt.

Ze wordt zo maar wakker van die vrolijke zonnestralen.

Annemieke springt haar bedje uit.

Als ze aangekleed is, holt ze de trap af. O, bijna was ze gevallen. Nog net gaat het goed.

Gauw loopt ze naar de keuken. Want in de keuken, daar staat het mooie . . .

De verf van de eikels glanst in het zonlicht. Het rode blaadje is nog fris. De gele rand lijkt wel van goud. De paarse herfstaster is zo mooi.

„Oma, ik wou dat het al drie uur was,” wenst Annemieke. En ze huppelt de keuken door.

„Help me maar, dan gaat de tijd vlug voorbij,” vindt oma.

„Zet de bordjes alvast op de tafel. En jouw melkbeker.”

Annemieke doet wat oma zegt. Ze helpt flink. En als opa even later de kamer binnenkomt, is de tafel al keurig gedekt.

Na het ontbijt moet Annemieke alweer iemand helpen. Nu niet oma, maar opa.

Grootvader harkt de dorre bladeren op een hoop. Annemieke moet ze in de kruitwagen wegbrengen. Achter de schuur is een lege plek. Daar moeten al de bladeren naar toe gebracht worden.

't Wordt een hele berg. Annemieke heeft het druk. Haar wangen zijn net zo rood als haar manteltje. Ze heeft niet eens meer tijd om aan vanmiddag te denken.

„Ik heb een best knechtje,” zegt grootvader lachend als Annemieke de laatste kruitwagen met bladeren wegbrengt. „Dat flinke knechtje heeft wel wat verdiend,” vind ik.

Ja, dat vindt Annemieke eigenlijk ook.

„Krijg ik wat, opa?” vraagt ze gretig.

„Niet vragen.” Grootvader schudt zijn hoofd. „Dat mag toch niet!”

„O nee.” Annemieke slaat verschrikt haar hand voor haar mond.

„Kinderen die vragen, worden overgeslagen, hè opa?”

„Juist, kind. Ga je handen maar wassen. We gaan uit. Naar het dorp.”

Annemieke danst de tuin door.
Even later zit ze bij opa achter op de
bromfiets. Ze rijden naar het dorp.
Grootvader stopt voor een winkel.
Een boekwinkel.

Annemieke stapt stil achter groot-
vader de winkel binnen. Krijgt ze
misschien een boek? Wat voor boek?
Een kleurboek? Of een sprookjes-
boek?

Grootvader praat met de
meneer achter de toon-
bank. Grootvader koopt
schrijfpapier en witte en-
veloppen. En dan... dan
mag Annemieke een boek-
je uitzoeken.

De meneer legt er drie
voor haar neer. Eén met
een plaatje van een beer.

Eén met een plaatje van een meisje.

En één met een plaatje erop van een olifant.

„Zoek er maar één uit,” zegt opa vriendelijk.

Annemieke weet niet goed welk boekje nu toch wel het mooi-
ste is. En dan vraagt ze zo maar: „Hebt u ook een honden-
boekje, meneer?”

De meneer van de boekwinkel schudt zijn hoofd.
Grootvader zegt: „Een beer en een olifant zijn óók mooie dieren, Annemieke.”
Maar ze wil liever het boekje hebben met het meisje erop.
De boekhandelaar pakt het netjes in.
„Alsjeblieft jongedame,” zegt hij lachend.
„Dank u wel,” zegt Annemieke blij.
„Dag jongedame,” groet de boekhandelaar.
„Dag meneer,” groet Annemieke.
Grootvader stopt het boekje in de grote tas.
„Stap maar weer op.”
Hoep! daar zit Annemieke al.
Grootvader rijdt nog een eindje om.
De bromfiets gaat hard. Annemiekes ogen schitteren.
Heerlijk gaat het. Ze vliegen de bomen van de grote stille laan voorbij. Als ze weer op de straatweg komen, rijdt grootvader langzaam.
Daar is „'t Beukenootje” al.
Grootmoeder staat bij het hekje. En naast haar staat . . . Geeske.
Ze heeft een groot pak in haar handen. Trots zegt ze: „Dit heb ik gemaakt. Hier zit mijn werkstukje in. En ik mag wéér bij je spelen, Annemieke.”

10 WIE WINT DE EERSTE PRIJS?

Er lopen vier mensen over de brede boslaan. Twee grote en twee kleine.
Grootvader en grootmoeder lopen langzaam. Zij hebben zoveel te kijken. Het bos is ook zo mooi vandaag.
En Annemieke en Geeske lopen ook langzaam. Zij dragen ieder een groot pak.
„Wat heb jij gemaakt?” vraagt Annemieke nieuwsgierig.
Geeske lacht geheimzinnig. Ze geeft geen antwoord. Schuin kijkt ze naar het pak dat Annemieke draagt.
Geeske is ook erg nieuwsgierig. Maar ze vraagt niet wat Annemieke gemaakt heeft. Moeder heeft gezegd: „'t Is veel leuker als je het niet weet van elkaar. Straks, om drie uur, dan zie je het wel. Dan is het een verrassing.”

„Wat zou Jan gemaakt hebben?” Annemieke denkt hardop.
„Misschien wel iets heel moois. Misschien wint hij wel de eerste prijs.”

Annemieke moet even zuchten als ze daaraan denkt. Want dat lieve hondje, die eerste prijs, wil zij zo graag hebben

En nu weten de kinderen van elkaar wat ze gemaakt hebben.

't Is drie uur. Op de bank staan de drie werkstukjes.

De grote mensen kijken er lang naar.

De boswachter en zijn vrouw knipogen tegen Jan. Dat betekent: „Ze zijn alle drie mooi. Maar dat van jou vinden we toch het mooiste.”

Grootvader en grootmoeder zeggen niets. Ze kijken maar.

En Annemieke? Zij komt ogen te kort. Want Geeske heeft een prachtige fruitmand gemaakt. Op een bed van rode en gele bladeren liggen een glimmende appel met rode wangetjes, een glanzende goudgele peer en een tros diepblauwe druiven. Het hengsel van de mand is versierd met bloemetjes. Gele en paarse en vuurrode. Ja, die mand van Geeske is prachtig.

Maar wat Jan gemaakt heeft . . . dat is nog mooier. Jan heeft een schilderij gemaakt. Niet getekend, niet geverfd. Nee, een schilderij van allemaal echte dingen.

Op een wit karton zijn bladeren van allerlei kleur vastgemaakt. Rode Amerikaanse eikebladeren, goudgele berkeblaadjes en een bruin kastanjeblad. En tussen die blaadjes hangen eikels, een glanzendbruine kastanje en een bosje paarse en oranje-rode bloemetjes. Om het schilderij is een lijst. Een lijst van eikels. 't Is zó mooi! Zó mooi! 't Heeft ook een naam. „Herfst” staat eronder met mooie letters.

De grote mensen moeten nu zeggen wie de eerste prijs heeft gewonnen. Ze gaan even het boswachtershuis binnen.

Als ze terugkomen, heeft grootvader een papiertje in zijn hand.

„Eerste prijs: Jan,” zegt hij met een duidelijke stem.

„Hoi!” Jan maakt een paar rare sprongen. Zijn ogen glinsteren.

„Tweede prijs: Geeske en Annemieke,” zegt grootvader. „Beide stukjes zijn even mooi.”

De prijzen zijn in de schuur.

De boswachter doet de schuurdeur open.

En dan krijgt Jan het hondje, het hondje met de grijze oortjes. Het piept als de boswachter het in Jans handen geeft.

„Voor jou, Jan. Eerlijk gewonnen,” zegt hij.

Nu geeft grootvader een pak aan Annemieke. En Geeske krijgt ook een pak.

Nieuwsgierig maken ze het touwtje los. Vlug trekken de meisjes het papier eraf.

„Een bal,” roept Geeske blij. „Een blauwe.”

Een bal, ziet Annemieke. Een rode.

Grootmoeder kijkt eens naar haar kleindochtertje. Ze ziet wel dat Annemieke niet zo erg blij is. En ze denkt: Annemieke, ben je nu toch verdrietig en een beetje jaloers?

Annemieke kijkt schuin naar het hondje. Haar lip trilt een beetje. Dan kijkt ze naar grootmoeder. Nee, ze zal niet verdrietig zijn. Dat heeft ze beloofd. Ze wil niet jaloers zijn op Jan. Jan heeft de eerste prijs eerlijk verdiend. Zijn herfststukje was het mooiste.

„Nu gaan we feestvieren,” zegt de vriendelijke boswachtersvrouw. „Ga maar mee naar binnen allemaal.”

Jan zet zijn hondje weer in de mand. 't Is niet goed voor die kleine diertjes om veel in de handen van mensen te zijn, weet hij.

Over een paar weken komen oom Teun en tante To logeren. Dan zullen ze het hondje meebrengen. En Jan maakt van blijdschap alweer een paar malle sprongen.

11 EEN LEUK SPELLETJE

De grote mensen drinken thee. De kinderen krijgen limonade. Voor ieder is een groot stuk taart.

„Ik wou,” zegt Jan en zijn ogen glunderen, „ik wou dat ik iedere dag een wedstrijd won.”

„Ik ook,” roept Geeske. Ze vergeet helemaal om verlegen te zijn. Ze is zo blij met die grote blauwe bal.

„Maar dan moesten wij iedere dag prijzen geven,” lacht de boswachter. „Wat zouden we arm worden.”

„Ik weet een spelletje,” zegt opa. „Doen we allemaal mee?”

Grootvader kijkt de kring rond. Ja, iedereen wil graag meedoen. Dat ziet hij wel.

„Luister dan maar goed,” zegt opa. „We gaan een leuk spelletje doen. We zullen winkeltje spelen.”

Geeske zet grote ogen op en Annemieke denkt even niet meer aan het hondje dat Jan heeft gekregen en zij niet. Ze proest het plotseling uit. Opa gaat winkeltje spelen!

„Ha-ha. Wat voor winkeltje, opa? Een ijsjeswinkel? Of een taartjeswinkel?” Ze rolt tegen Geeske aan van de lach.

Maar zo bedoelt opa het niet.

„’t Is wat een aardig spel,” zegt hij. „Luister maar:

De boswachter en Jan hebben een sigarenwinkel.

Oma en tante To hebben een boekwinkel.

Geeske en Annemieke hebben een . . . een . . . bakkerswinkel.”

„Ja, dat is leuk.” Geeske wipt op haar stoel van pret.

„Hè ja. Een bakkerswinkel. Enig,” vindt Annemieke.

„Nu noem ik een artikel dat in één van de drie winkels wordt verkocht,” gaat grootvader verder. „Ik zeg bijvoorbeeld: pijp. Een pijp wordt in een sigarenwinkel verkocht. Dan moeten de boswachter en Jan een hand opsteken en „ja” roepen. Wie dat het eerst doet, heeft een punt. Wie de meeste punten krijgt, heeft het spel gewonnen. Allemaal begrepen?”

Opa kijkt de kring rond. Annemieke schudt van nee. Geeske kijkt een beetje verlegen.

Dan legt opa het spelletje nog eens uit en nu begrijpen de beide meisjes het ook.

Voor opa ligt een blad papier en een potlood.

„Opgepast,” zegt grootvader. „We gaan beginnen . . . Sigaar.”

De boswachter steekt dadelijk een hand op en roept: „Ja.”

Dat is één punt voor de boswachter.

Jan kijkt een beetje sip.

„Beter opletten, jongetje,” lacht tante To.

„Krentenbol,” zegt opa.

„Ja,” roept Annemieke heel hard. En ze steekt bei haar handen omhoog.

„Eén punt voor Annemieke.” Opa schrijft het op.

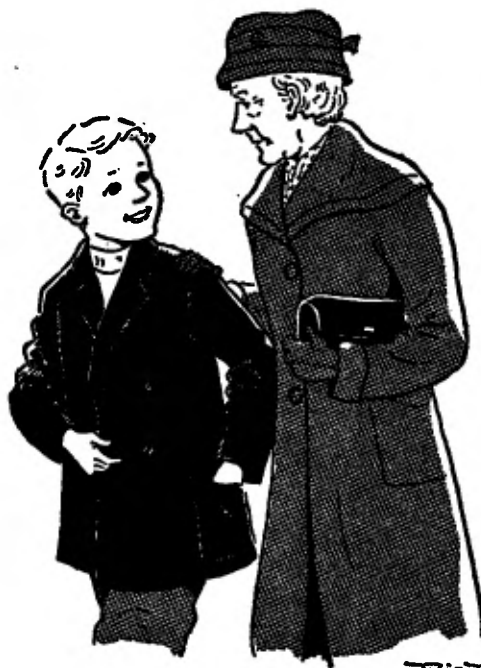
„Potlood.”

„Ja,” roepen oma en de boswachtersvrouw tegelijk. Ze steken, ook gelijk, hun handen op.

„Voor ieder een punt.” Grootvader schrijft alweer.

„Taartje.”

„Ja,” roept Geeske uit. Ze steekt hoog haar hand op.

„Eén punt voor Geeske.”

't Is een leuk spelletje. Maar 't is ook moeilijk. Je moet heel goed op-letten, hoor.

De boswachter wint het spel. Hij heeft de meeste punten.

Nu krijgt de boswachter een groot stuk van de taart.

„Ik houd wel van zo'n spelletje,” zegt hij lachend.

Grootvader kijkt op zijn horloge. 't Is bijna vijf uur. Tijd om te vertrekken.

De gasten gaan naar huis. Jan brengt hen weg.

Grootmoeder legt haar hand op zijn schouder.

Ze gaat een beetje langzamer lopen.

Jan kijkt vragend op. Wat wil Annemiekes grootmoeder?

Grootmoeder glimlacht even. Zacht vraagt ze: „Lees je nog vaak in de kinderbijbel, Jan?”

Toen Jan nog ziek was en in het huis van de boswachter woonde, heeft Annemiekes grootmoeder hem een kinderbijbel gegeven. Want Jan had toen nog nooit van de Here Jezus gehoord. Jan knikt een beetje verlegen.

„Ja mevrouw,” antwoordt hij. „En . . . en . . . ik ga ook naar de kerk. Vader vindt het goed.”

„Dat is fijn.” Grootmoeder kijkt blij. „Dat vind ik heerlijk, Jan.”

„En soms gaat moeder wel eens mee,” vertelt Jan. „En ook de zusjes. En ik . . . ik vind die verhalen zo mooi.”

Grootmoeder is dankbaar dat ze dit hoort. „Ik hoop dat je ook een schaapje bent van de goede Herder,” zegt ze zacht.

Nu zijn ze bijna bij „'t Beukenootje”.

Jan neemt afscheid, want morgen gaat hij weer naar huis.

„Dag meneer. Dag mevrouw. Tot de kerstvakantie, Annemieke. Dag Geeske.”

Annemieke en Geeske knikken.

„Ja, tot de kerstvakantie.”

„Breng je dan je hondje mee?” vraagt Annemieke.

Jan haalt zijn schouders op.

„Misschien is het dan wel zo groot, dat jij er bang voor bent,” plaagt opa. „Je bent toch ook zo bang voor de moeder van het hondje, voor Kees?”

„Kees is een nare hond,” vindt Annemieke. „Maar die kleintjes zijn lief. Dat zijn . . . schatjes.”

„Dan hopen we maar dat het hondje klein blijft,” lacht oma.

„Dan kan Jan het wel meebrengen.”

12 TELEFOON VOOR ANNEMIEKE

Annemieke zit aan tafel. Ze heeft oma geholpen met de afwas en ze heeft in de gang met de rode bal gespeeld.

Nu mag ze nog een poesje lezen in het nieuwe boekje dat ze vanmorgen gekregen heeft.

„Is het mooi?” vraagt grootmoeder.

Annemieke knikt.

„Ja oma, spannend,” zegt ze.

Grootvader gaat ook zitten lezen.

Rrrring, rrrring, doet plotseling de telefoon.

Opa pakt de hoorn op. Hij noemt zijn naam. Aan de andere kant van de lijn praat iemand.

Als opa een poesje geluisterd heeft, begint hij te lachen.

„Ja, dat is goed, hoor. Dat mag. Vraag het Annemieke zelf maar . . . Annemie, telefoon voor je.”

Met grote ogen kijkt Annemieke. Ze pakt de hoorn stevig vast.

Een stem zegt: „Je mag mee morgen. Naar de boerderij van mijn tante. Fijn hè?”

O, dat is Geeskes stem.

„Waar ben je?” roept Annemieke in de hoorn.

„Thuis natuurlijk. Je mag ook eten op de boerderij,” babbelt Geeske. „En Pietje gaat ook mee. We gaan met de wagen.

Bles kan ons best trekken, zegt vader. Hij is sterk genoeg.”

„Hoe laat kom je?” wil Annemieke weten.

„Om tien uur,” roept Geeske.

„Om negen,” roept Annemieke, maar ze krijgt geen antwoord meer.

„Ik hoor niets meer, opa,” zegt ze verbaasd.

„Leg de hoorn dan maar op de haak,” zegt grootvader.

„Opa, ik ga morgen uit. Naar een boerderij. Met een wagen. Mag ik, opa?”

„Van mij wel,” zegt grootvader vrolijk. „Ga maar aan oma vragen of die het ook goedvindt.”

Annemieke huppelt naar de keuken.

Als ze alles verteld heeft, knikt oma. Ja hoor. Ze mag.

„Jij hebt maar een fijne herfstvakantie,” vindt grootmoeder.

Ja, dat vindt Annemieke ook.

Nu ligt ze in bed. Op het tafeltje staat het herfststukje. Op het tafeltje ligt ook de bal. Annemieke kijkt er een poosje naar.

Even denkt ze nog aan het hondje. Het hondje waar Jan zo blij mee is en dat hij eerlijk heeft verdiend.

„Oma,” zegt ze zacht, „ik . . . ik vind het niks erg dat ik geen hondje heb gekregen.”

Grootmoeder gaat op de rand van het bed zitten.

„Dat is goed kindje. Ik ben blij dat je niet jaloers bent. Want dat is verkeerd.”

Ja, dat weet Annemieke wel. Dat zegt moeder ook. Maar het is soms wel eens moeilijk om niet jaloers te zijn.

„Vraag de Here of Hij je bewaren wil voor verkeerde dingen, Annemieke. De Here houdt zoveel van je. Hij wil je altijd helpen.”

„Ik houd veel van de Here,” fluistert Annemieke.

Grootmoeder geeft haar meisje een kus.

„Dat is heel goed,” zegt ze zacht. „Want een leven zonder de Here Jezus is arm.”

13 „VEEL PLEZIER”

Bij het hekje staat een meisje te wachten. 't Is weer Annemieke. De wagen is er nog niet. Ongeduldig loopt ze een eindje de straatweg op.

„Wat duurt het lang voor Bles komt,” zucht ze.

Grootvader komt bij haar staan.

„Ze hebben jou vast vergeten,” plaagt hij.

„Ha-ha, vast niet.” Annemieke kijkt opa lachend aan. „Vast niet,” zegt ze nog eens.

„Ik maakte maar een grapje.” Opa haalt zijn horloge te voorschijn.

„’t Is pas kwart voor tien. Je bent veel te vroeg.”

„Ik wil Bles iets lekkers geven,” zegt Annemieke. „Wàt zal ik hem geven, opa?”

„Een toffee,” zegt opa ernstig.

Nu moet Annemieke alweer lachen.

„Ha-ha. Zal ik een wortel geven of een suikerklontje? Wat zal Bles het allerlekkerste vinden?”

„Ik denk dat Bles wortels genoeg krijgt,” meent opa. „Hij is immers het paard van een groenteman. Hij zal een suikerklontje vast lekkerder vinden. Dat is weer eens iets anders.”

„Oma heeft klontjes,” weet Annemieke.

„We gaan er een paar vragen,” zegt opa.

Samen lopen ze over het tuinpad. Annemieke geeft opa een arm. Dat vindt ze „groot” staan.

Over het tuinpad hangt een web. Een spinneweb. De draden glinsteren in de herfstzon. Die draden zijn heel dun en heel fijn. ’t Lijkt net of het web van zilver is.

Opa kijkt ernaar.

„’t Is prachtig,” zegt grootvader. „’t Is een wonder. Daar heeft die spin heel wat uurtjes aan gewerkt.”

Annemieke ziet de spin nu ook. Oei, wat een dikke. Brr. Annemieke trekt een vies gezicht. Opa ziet het.

„Een spin is geen vies dier. ’t Is een nuttig beestje,” zegt hij.

„Vliegen en muggen zijn vies, maar een spin niet. Dat hij zo’n prachtig web kan maken is een wonder. Weet je wat nog meer een wonder is?”

„Wat, opa?”

„Dat een spin van tevoren al weet dat het zal gaan regenen. En omdat zijn web dan toch stuk zal gaan, eet hij het maar op voor de regen komt.” Annemieke vindt dat maar raar.

„Ik ken een versje,” zegt ze, en ze begint zo maar te zingen.

„Spinnetje, rep je,
Maak er je webje,
Maak er je webje van draadjes fijn.
'k Wou wel wat geven,
Als ik kon weven,
Als ik kon weven zo'n webje klein.

Zeg, kameraadje,
Kom nu, wat praat je,
Om er te weven zo'n webje fijn,
Moet je beginnen,
Net als de spinnen,
En daar zou jij toch te groot voor zijn.”

„Van de juffrouw geleerd,” verklaart ze.
Opa vindt haar knap.
In de keukendeur staat oma.
Annemieke holt naar haar toe.
„Hebt u klontjes, oma? Mag ik een handvol? Ja?”
Annemieke krijgt drie klontjes.
„Je hand vlak houden, hoor,” waarschuwt oma. „Kijk, zo.”
Grootmoeder doet het voor.
„Durf je wel?” Opa lacht als hij het vraagt.
„O, best,” antwoordt Annemieke groot. „Ik ben niet bang.”

Op de weg klinkt hoefgetrappel.
„Hoi.” Annemieke draaft de tuin uit, het hekje door.
De wagen van de groenteman rijdt over de straatweg. Bles
komt vrolijk aandraven. Op de bok zitten ook Geeske en Pietje.
Geeske zwaait. „Hallo,” roept ze.
„Ho,” commandeert Geeskes vader. „Ho Bles. Sta stil, jong.”
De groenteman stapt van de wagen af.
„Dag meneer. Dag mevrouw. Klim er maar op, meisje.”
Maar Annemieke wil eerst de klontjes geven. Ze gaat vlak voor
Bles staan. Ja hoor, ze durft goed. Op haar hand liggen de drie
suikerklontjes.
Ha, denkt Bles. Dat is weer eens iets anders als gras en wortels.
Hap. Met zijn zachte lippen tast hij naar het lekkers.
Oei. Annemieke schrikt heel erg van die paardelippen en trekt
vliegensvlug haar hand terug. Ze ziet vuurrood. Haastig doet

ze een paar stappen achteruit. De heerlijke klontjes vallen op de grond.

Opa moet erom lachen. Hij bukt zich en raapt de klontjes weer op.

„Kom maar, Bles. Hap maar, oude jongen.”

Bles smult. Hij vindt ze zó heerlijk, dat hij plotseling begint te hinniken. Dat betekent: „Dank je wel, hoor. 't Heeft me best gesmaakt.”

En Annemieke, die domme Annemieke, schrikt alweer. Ze vliegt bij Bles vandaan. Ze klautert haastig op de bok. Zo, nu zit ze veilig.

De grote mensen lachen.

Geeskes vader gaat naast haar zitten. Hij pakt de leidsels.

„We gaan,” zegt hij vrolijk.

„Dag mevrouw. Dag meneer.”

„Dag opa. Dag oma,” klinkt het van de bok.

„Veel plezier,” roepen opa en oma.

„Tot halfvijf; niet later thuiskomen,” waarschuwt grootmoeder.

„De trein wacht niet op je.”

Annemieke hoort het niet eens. Ze zit zo leuk in dat kleine huisje. Links en rechts zijn raampjes. Daar kun je zo fijn door kijken.

14 KLIP, KLAP, KLIP, KLAP

Klip, klap, klip, klap, doen de paardehoeven op de stenen van de weg. Klip-pe, klap.

De wagen rijdt al buiten het dorp. Er staan nu niet veel huizen meer aan de straatweg. De zon schijnt vrolijk op de bruine rug van Bles.

Annemieke kijkt naar de dansende paarderug. Ze zit veilig tussen de groenteman en Geeske in. Op Geeskes schoot zit Pietje. Hij kraait van pret.

Daar komt een auto aansnorren. Een grote. Geeskes vader trekt aan de teugels. De auto snort voorbij. Rrrrt. Weg is het plugge ding.

„Wil je ook eens mennen?”

Annemieke krijgt een kleur. „Ja, o ja.” Ze steekt haar beide handen uit. Ze zit kaarsrecht en steekt haar neusje trots in de lucht. Ze roept: „Vort Bles. Vooruit maar, Bles.”

Bles loopt er geen stap harder om. Hij hoort wel dat het niet zijn baas is die roept.

„Toe dan, Bles,” roept Annemieke. Ze trekt aan de leidsels.

„Hup Bles.”

Roep maar, denkt Bles. Trek maar. Ik luister toch alleen maar naar mijn baas.

Klip, klap, klip-pe, klap, klinkt het vrolijk.

Nu mag Geeske de leidsels een poosje vasthouden. En Pietje zit een poosje op Annemiekes schoot.

„Laat hem niet vallen, hoor,” waarschuwt Geeskes vader.

„Nee meneer.” Annemieke houdt Pietje stevig vast. Pietje is nog kleiner dan Petertje. Annemieke moet vaak op Petertje passen van moeder. Dat kan ze goed. Geeskes vader hoeft niet bang te zijn, hoor.

Dan komen er weer auto's aansnorren. Wel vier achter elkaar. Geeske geeft gauw de leidsels aan haar vader.

't Is plotseling druk op de weg. Er komt een scooter aan en een grote vrachtauto. Maar Bles draaft rustig door. Hij schrikt niet eens als één van de auto's plotseling toetert. Bles is wel gewend aan wat lawaai.

„Zie je die boerderij, Annemieke? Met dat rieten dak?” vraagt de groenteman.

Annemieke ziet het rieten dak al tussen de hoge bomen.

„Daar is het,” roept Geeske blij. „Dáár woont nu mijn tante.”

De wagen rijdt het erf van de boerderij op.

„We zijn er. Ho Bles. Ho paard.”

Bles staat stil. Hij is een gehoorzaam paard.

De meisjes klauteren naar beneden. Ze helpen Pietje, die nog veel te klein is om van die hoge bok af te komen.

Bles wordt uitgespannen. Hij mag een paar uurtjes rusten.

15 O P H E T E R F

Op het erf staan twee kinderen. Een jongen en een meisje.

Geeske holt naar hen toe.

„Daar zijn we nu,” zegt ze blij.

Kees en Truusje knikken vrolijk.

„En dit is mijn vriendinnetje.” Geeske wijst trots naar Annemieke.

Ja, dat hebben Kees en zijn zusje al lang begrepen.
De keukendeur gaat open. De boerin stapt naar buiten.
„Dag allemaal,” groet ze vriendelijk. „Zo, is dat nu je vriendinnetje, Geeske?”
Geeske knikt. „Ja tante.” Ze kijkt alweer trots.
„Komen jullie maar binnen.”
Geeskes vader gaat met Pietje alvast de keuken in.
De kinderen willen liever dadelijk gaan rondneuzen op de boerderij, maar Truusje vertelt dat er grote kommen met verse melk in de keuken staan. En ook een schaal met koek.
Dan merken Annemieke en Geeske plotseling dat ze dorst hebben. Erge dorst. En ook een beetje honger.
De melk smaakt heerlijk. De plak koek ook.
Kees heeft het eerst zijn kom leeg.
„Gaan jullie nu mee? Spelen?” vraagt hij.
Ja, dat willen de meisjes graag.
Pietje moet bij zijn vader blijven en straks gaat hij weer naar zijn moeder toe.
Maar Geeske en Annemieke mogen de hele dag blijven op de boerderij.
„Ik zal je wat laten zien,” zegt Kees.
Hij loopt het erf over en gaat de stal binnen. Daar staan veel koeien. Links en rechts van het smalle paadje zijn allemaal grote koeielijven.
Kees is helemaal niet bang voor die grote dieren. Hij streelt ze over hun neus.
„Dat Rosa, dag Bontje,” groet hij. „Dat Zwartkop.”
Annemieke loopt stil achter hem aan. Ze kijkt bang naar die grote koeiekoppen.
Truusje ziet haar kijken.
„Ze doen niks, hoor,” zegt ze. „Je hoeft helemaal niet bang te zijn.”
Achter in de stal staat een hok. En in dat hok . . .
Annemieke vergeet de koeien.
„Och, wat lief . . .”
En Geeske zegt ook: „Wat lief.”
Achter de tralies van het hok zitten twee konijntjes. Een grijs en een wit. Ze steken hun neusjes door de tralies.
Annemieke streelt de zachte neusjes.
„Wat lief,” zegt ze weer.

„Ze zijn van mij,” zegt Kees. „Allebei.”

De meisjes kijken er lang naar. Ze geven de konijntjes een wortel. Kijk de neusjes snuffelen. Kijk ze knabbelen.

Ik wou dat ik een konijntje had, denkt Geeske. Wij hebben voer genoeg.

Annemieke denkt: Ik wou dat ik een konijntje had. Maar waar zou zijn hokje moeten staan? Op het balkon?

Annemieke woont in Amsterdam op een bovenhuis. Er is geen tuin, maar er is wel een heel groot balkon. Een konijn op een balkon, kan dat wel?

„En nu gaan we naar de varkens,” commandeert Kees.

Ze komen in het varkenshok. Achter een laag houten schot liggen zes varkens. Knor, knor, knor, gaat het achter het schot.

Annemieke vindt die varkens eng. Ze hebben nare ogen. Brr.

„Vies,” vindt Geeske. En ze gaat naar buiten.

„Jij bent geen echte boer,” beweert Kees.

Truusje lacht.

„Boerin, moet je zeggen.”

Truusje zit al in de vierde. Kees zit in de derde. Hij doet alsof hij niet hoort wat zijn zusje zegt.

„We gaan spelen. Verstoppertje,” roept Truusje. „Vinden jullie dat leuk?”

„Ik tel af,” roept Kees.

Dat mag.

„Iene mine mutten,
Tien pond grutten,
Tien pond kaas,
Jij bent de baas.”

Truusje moet zoeken.

„Ik tel tot honderd.”

Ze gaat met haar gezicht tegen de muur staan. De kinderen draven het erf over. O, wat telt die Truusje vlug. „Eéenzestig. Tweéenzestig.”

Annemieke weet niet waar ze zich verstoppen zal. Er zijn zoveel mooie plekjes. Kees zit achter een grote kruiwagen. Geeske heeft zich achter de hooischaar verstopt.

„Vijf-en-ze-ven-tig,” roept Truusje.

En dan holt Annemieke naar de sloot. Bij die sloot staat een

dikke knotwilg. Ze gaat op haar hurken zitten. Ze gluurt om de stam. Wat een prachtig plekje heeft ze zo. Niemand kan haar zien. En zelf ziet ze alles.

„Hon-derd, ik-kom!” roept Truusje.

Truusjes ogen gaan zoekend rond. Op het erf ziet ze niemand. Maar daar... bij de sloot... achter die knotwilg... ziet ze daar niet iets roods?

Nee, weg is het nu. Truusje loopt op haar tenen in de richting van de boom.

Annemieke gluurt met één oog om de dikke stam heen. Ze zit doodstil.

„Annemieke gezien,” roept Truusje eensklaps. „Ja hoor, ik zie je rode strik.” Ze holt terug. „Eén-twee-drie voor Annemieke,” tikt ze tegen de staldeur.

Ja, nu moet Annemieke wel te voorschijn komen.

Maar Geeske en Kees, waar zitten die?

Truusje loopt weer naar de sloot. Zitten die beiden misschien ook achter die dikke boomstam?

Over het erf rennen vier benen. Naar de staldeur toe. Kees en Geeske tikken tegelijk aan.

En Truusje komt met een verwonderd gezicht aanlopen.

„Waar zaten jullie?” vraagt ze verbaasd.

Alsof Kees zijn mooie plekje verraden zal...

En Geeske lacht maar. Zij verklapt haar mooie plaatsje natuurlijk ook niet. Ha-ha, kun je net denken.

Nu moet Annemieke zoeken.

16 SPELEN EN ETEN

„Hon-derd. Ik-kom!”

Annemieke draait zich om. Het is doodstil op het erf. Wáár moet ze nu gaan zoeken?

Voorzichtig loopt ze naar de hooisluur. En dan... o verschrikkelijk, daar komt opeens een grote hond het erf op. Hij is helemaal wit. Alleen zijn oren en het puntje van zijn staart zijn zwart.

„Oe-woef,” blaft de hond. Is er ook iemand die met me spelen wil? Ha, daar zie ik een speelkameraadje. Hij rent naar Anne-

mieke toe. „Oe-woef.” De grote wilde hond springt tegen haar op.

Annemieke gilt van schrik. Ze slaat haar armen in de hoogte.

„Moe-der,” roept ze, „o, moe-der!”

„Woef-woef,” blaft de hond vrolijk. Zijn staart kwispelt wild heen en weer. „Woef-oe-woef.”

De keukendeur gaat open. Geeskes vader loopt op een drafje naar de hond toe.

„Ksss, weg jij rakker. Vort. Maak dat je wegkomt. Gauw naar je baas. Ksss.”

De hond draait nog even om Annemieke heen. Dan loopt hij teleurgesteld weg.

Annemieke ziet vuurrood van de schrik.

„Je hoeft niet bang te zijn,” zegt Geeskes vader. „Hij wou alleen maar spelen. Houd je niet van honden?”

„Alleen . . . van . . . kleine . . .” Annemieke heeft een bibberstem.

Geeskes vader lacht.

„Ga maar weer zoeken,” zegt hij. „En niet meer zo gauw bang zijn, hoor.”

De groenteman stapt de boerderij weer binnen en Annemieke gaat zoeken.

Ze ziet wat . . . achter de kruiwagen . . . 't Is een klomp. Een gele. 't Is de klomp van Kees.

Ze draaft naar de staldeur terug.

„Eén-twee-drie-voor Kees. Kees is gezien.”

Kees komt te voorschijn, hij moet wel. Jammer, want hij had een prachtig plaatsje.

„Hoe wist je dat ik daar zat?” vraagt hij wat wantrouwend.

„Heb je gekeken?”

Annemieke wordt rood van boosheid. Haar ogen zijn nog donkerder dan anders.

„Natuurlijk niet,” zegt ze verontwaardigd.

„O, nou, dan is het goed.”

Annemieke loopt met een nijdig gezichtje verder. „Wat een nare jongen,” bromt ze hardop. „Die denkt dat ik gemeen speel.”

Ze sluipt nu om de hooischaar heen. Ssst. Ze staat stil. Hoort ze wat? Hoort ze lachen?

O . . . Annemieke rent weer terug. „Eén-twee-drie. Truusje gezien. Geeske gezien.”

Lachend komen de beide meisjes naar haar toe.

„Wie is 'em?” vraagt Truusje.

„Kees,” wijst Annemieke. Ze is al niet meer boos.

Maar een stem zegt: „Komen jullie binnen, kinderen? We gaan eten.” 't Is de boerin die in de keukendeur staat.

„Wat eten we, moeder?” vraagt Kees. „O, ik ruik het al, ik ruik het al. Pannekoeken!”

Geeske beweegt haar hand met alle vingers wijd uitgespreid langs haar oor.

„Mm! Heerlijk! Pannekoeken! Met suiker, tante?”

De boerin lacht.

„Kom maar binnen. Eerst je handen wassen. En dan aan tafel gaan. Jij ook, Annemieke. Houd je wel van pannenkoeken?”

„Alleen met stroop, mevrouw,” zegt Annemieke.

„Dan zet ik bij jouw bord een kannetje met stroop,” belooft de boerin. „En bij Geeskes bord een potje met suiker.”

Pietje mag tussen Geeske en Annemieke in zitten. Pietje houdt ook wel van een pannenkoek. Maar alleen als die héél klein is.

17 WATER IN HET WATER DRIJFT

Bles is weer weg. De kinderen hebben de wagen nagekeken. Ze hebben net zolang gezwaaid tot ze niets meer van vader en Pietje zagen.

„Jullie gaan met de auto naar huis,” vertelt Truusje.

Annemieke knikt. Om vier uur. Dat is afgesproken. Dan gaat Annemieke 's avonds nog naar huis, naar Amsterdam. Niet met een auto, maar met de trein, want morgen moet ze weer naar school.

Geeske ook. Truusje en Kees niet. Die hebben een dag langer vakantie.

„Wat gaan we doen?” Kees draaft om de meisjes heen. „Zullen we naar het haventje gaan?”

„Ja, naar het haventje.”

Ze klauteren de hoge dijk op. Als je goed kijkt, zie je, heel in de verte, water. Dat is het IJsselmeer.

„Tikkie, jij bent 'em.” Annemieke krijgt een tik op haar schouder.

Truusje loopt hard voor haar uit. Haar klompjes klepperen over de dijk.

Annemieke rent haar achterna.

„O ja, krijgertje spelen.” Geeske zet het nu ook op een draf. Naast Kees holt ze voort.

Maar Annemieke kan heel hard lopen. „Tik.” Geeske moet hem nu zijn.

Daar is de haven al. Hij is nog maar klein. 't Is een binnenhaven. Er ligt een oude schuit en er dobbert ook een roeibootje.

Kees ziet de roeiboot het eerst. Zijn ogen beginnen te glimmen. Langzaam slentert hij ernaar toe. Hij kijkt vlug naar alle kanten. Nee, er is geen mens.

„Zullen we . . . ?”

„Ja zeg, ja,” fluistert Annemieke. „Roeien, enig.” Ze danst op en neer van pret.

Geeske kijkt schichtig in het rond. „Màg het?” vraagt ze bang.

„Natuurlijk wel.” Kees stapt in de roeiboot.

Annemieke springt erin. Dan volgt Truusje. Haar ogen schitteren. Geeske is bang. Ze durft bijna niet, maar ze gaat toch.

Kees maakt de ketting los. Dan pakt hij de roeispanen.

Anemiekes wangen gloeien van pret.

Ze kijkt rond of iemand hen ook ziet. Nee, hoor. Er is niemand.

Dan gaan ze varen. Kees is sterk. Hij trekt hard aan de roeiriemen. De boot gaat langzaam vooruit.

Ze varen het haventje uit, de brede vaart op.

„Gaan we naar de zee?” Annemieke staat rechtop in de boot.

„Ja zeg, naar de zee,” roept Truusje. Ze vergeet helemaal dat zij de oudste is en dat het gevaarlijk is wat ze doen. Dat het niet màg.

„Leuk, hè?” Ze stoot Annemieke aan.

O! Bijna was Annemieke gevallen. Ze wordt een beetje bang.

Gauw gaat ze zitten. Het water is blauw. Dat komt omdat de lucht zo blauw is vandaag. Nu lijkt de vaart ook helemaal blauw. Er zijn maar kleine golfjes in het water. Er is weinig wind.

Opeens ziet Annemieke wat. Er drijft iets in het water. Drijft het naar de boot toe? Annemieke kijkt met grote ogen. Wàt is dat in het water? Een stuk hout?

Annemieke kijkt beter. Nee. 't Is geen stuk hout. 't Is . . . 't is . . . een . . . dier. Een poes? Nee, 't is . . . 't is . . .

„O, kijk es, kijk es . . .” Ze staat weer rechtop in de boot. De boot wiebelt heen en weer. „Kijk ’es wat daar in het water ligt.” Truusje hangt bijna over de rand.

„Wat?” O, nu ziet zij het ook.

En Geeske? Geeske klemt haar beide handen om de bank heen.

„Nee, o nee,” roept ze bang. „O, ik verdrink. Ik verdrink.”

Kees houdt op met roeien. „Wat zien jullie toch?”

Hij kijkt achterom. En dan . . . dan ziet hij het ook.

18 LEEFT HET NOG?

„We moeten ’em pakken.” Annemieke ligt op haar knietjes in de boot. Ze strekt haar armen uit zover ze kan. „We moeten ’em pakken,” zegt ze weer. „Want anders . . . anders gaat ie dood.”

„O, pas op, pas toch op,” jammert Geeske. Ze is zo bang dat de boot zal omslaan. Dat ze allemaal in het water zullen vallen. Dat ze zullen . . . verdrinken.

„Ja, we moeten ’em pakken,” zegt ook Truusje. Ze heeft zo’n medelijden met dat ding daar in het water. Ze is ook bang dat het zal verdrinken. Stevig houdt ze Annemieke bij haar jurkje vast.

„Pak ’em,” roept ze. „Pak ’em dan.”

Kees trekt hard aan de rechter roeispaan. De boot gaat naar de plaats waar het kleine hondje zo dapper voor zijn leven vecht. De boot komt al dichterbij.

Annemieke buigt zich nog verder boven het water. Haar wangen gloeien, haar hartje bonst. Ze kan duidelijk het kleine kopje zien en de bange oogjes. Wat hijgt het arme dier. Het hondje is zo moe; het kan haast niet meer. O hou vol, hou vol, denkt Annemieke. Ik ben zó bij je, hoor.

Kees, geeft een wilde ruk. Annemieke graait in het water. Ze ligt languit op de bank. Truusje heeft haar beentjes stevig vast.

Annemieke tast. Mis. Ze ziet het diertje plotseling niet meer. Heeft het de strijd opgegeven? Is het . . . verdronken?

Nee, daar . . . daar komt het weer even boven water uit.

„Dichter naar de kant, Kees,” hijgt ze.

„Gauw dan,” roept Truusje. „Anders verdrinkt ie.”

En dan . . . „Ik heb ’em,” juicht Annemieke. Ze hijgt van inspanning. „Ik heb ’em.” In haar ogen straalt de blijdschap.

Rie
Reindorf

Met een plof zakt ze in de boot neer. In haar armen houdt ze het hondje. Ze drukt het stijf tegen zich aan.

Geeske durft nu weer te kijken. Och, wat lief, een hondje. 't Heeft een touw om zijn nekje. Aan dat touw is een lus. Zijn oogjes zijn dicht. Is het dood?

„Leeft het nog?” vraagt Truusje bang.

Kees ziet het touw, hij ziet ook de lus. Hij gromt: „Iemand heeft hem in het water gegooid. In die lus zat natuurlijk een steen. Welke valserd zou dat gedaan hebben?”

Kees heeft een kleur van boosheid. Zijn ogen zijn donker van verontwaardiging.

„We moeten dadelijk naar huis,” zegt Truusje. „Vooruit Kees. Ik zal ook roeien. Schiet op. Ik kom naast je zitten.”

Samen roeien ze de boot terug. Ze trekken aan de riemen, zo hard ze kunnen. De boot schiet door het water van de brede vaart. Daar is de haven al. Gelukkig.

Geeske is blij dat ze weer teruggaan. Hoe eerder ze uit die gevaarlijke wiebelboot is, hoe liever.

En Annemieke houdt het hondje stijf tegen zich aan. Ze mompelt lieve woordjes. 't Hondje is zo nat, zo koud. Maar . . . dood is het niet. Het rilt en beeft van de kou en de inspanning. Zijn kleine lijfje schokt ervan. Maar . . . het leeft nog. Het leeft nog.

19 „GEEF HIER!”

Maar bij de haven . . .

O, vreselijk. Bij de haven staat een man. Een visser. De boot is van hem!

Hij roept nijdig: „Dat is mijn boot. Wat moeten jullie met mijn boot kwaje rakkers. Vooruit, eruit. En gauw!”

Hij steekt zijn vuisten in de hoogte. Dreigend gaat zijn puntige kin naar voren.

„Deugnieten! Ik zal jullie . . . Zo maar met mijn boot weg te gaan. Ik zal jullie . . .”

Verschrikt klauteren de kinderen op de kant. Bang kijken ze naar de boze visser.

„Ik kèn jullie wel,” zegt de nijdige stem. „Jullie wonen op gindse boerderij, hè!” Kwaad kijkt hij Kees en Truusje aan.

„En jij,” o, nu krijgt Annemieke zo maar een duw, „wie ben jij?”

„Annemieke,” fluistert Annemieke bevend. Haar knieën trillen. De visser doet een pas vooruit. Hij bukt zich.

„Wat heb jij daar in je armen, hè? Wat is dat voor een mormel? Geef op, dat dier.”

De man steekt een grote grijphand uit.

„Nee,” gilt Annemieke. „Nee. 't Is van mij. Van mij.”

De visser komt nòg dichterbij. Hij heft dreigend zijn hand op. Zijn ogen worden plotseling vals.

„Van jou?” lacht hij gemeen. „Van jou? Die opvreter is van mij. Maar hij moet dood. Ik heb hem een steen om zijn nek gebonden. Ik heb hem in het water gegooid. En heb jij hem gered kwaje meid? Geef op. En gauw!”

Annemieke krijgt weer een duw.

„Nee,” roept ze bang. „Hij is van mij.”

Ze drukt het diertje nog steviger tegen zich aan.

En dan . . .

Kees zegt: „’t Is van Annemieke. En u . . . en jij . . .” Hij is wit van drift. Hij hakkelt . . . „U bent een . . . gemenerd . . .”

De visser neemt met een snelle ruk de klomp van zijn voet.

Dan vliegen de kinderen weg. Ze hollen de dijk op. Gauw.

Gauw. Weg van die wreedaard.

Geeske verliest een schoen. Ze geeft een gil. Ze loopt toch verder.

Ze lopen zoals ze nog nooit gelopen hebben. De lange, lange dijk af. De straatweg over.

Daar is de boerderij al. O, gelukkig, gelukkig. Nu zijn ze bijna thuis. Nu zijn ze weer veilig.

De boze visser gaat naar zijn huis terug. Hij gromt: „Wacht maar. Ik krijg jullie nog wel. En dat mormel, die opvreter . . .

20 „T IS VAN ANNEMIEKE”

In de grote keuken van de boerderij zit de boerin. Af en toe kijkt ze eens naar de klok. ’t Is bijna vier uur nu. Om vier uur zal de knecht de beide meisjes weer naar huis brengen. Dat is afgesproken. De knecht heeft zijn kiel uitgetrokken. Hij heeft nu een jas aan.

De auto staat al op het erf. Jan kijkt de auto nog even na.

Waar blijven de kinderen toch? denkt de boerin. Waar spelen ze? Bij de burenen? Op de dijk? Bij het haventje?

Plotseling gaat de keukendeur wild open. Vier hijgende kinderen komen binnenrollen.

„O moeder,” Truusje zakt op een stoel.

„Die gemene visser,” hijgt Kees. Hij is vuurrood. Zijn ogen blinken.

Annemieke zakt ook op een stoel neer. Haar hartje bonst. Haar

zij doet pijn. Ze kan niets zeggen, zo moet ze hijgen. Maar . . . ze is zó blij. Want nu is ze veilig. En . . . het hondje is gered.

En Geeske? Geeske staat naast de tafel. Haar beentjes trillen. En haar ene voet is nat. Aan die voet is geen schoen. Er was een kleine plas. Ze heeft er middenin getrapt.

„Wat is er toch gebeurd?” De boerin kijkt verbaasd naar die vier rode verhitte gezichten. „Hoe kom jij aan dat hondje, Annemieke? Waarom heb jij maar één schoen aan, Geeske?”

Ze willen tegelijk antwoord geven.

Maar de boerin zegt: „Truus, jij bent de oudste. Jij moet vertellen.”

En dan moet Truusje alles vertellen. Ook dat ze stilletjes zijn gaan varen.

Wat kijkt de boerin nu boos. Ze schudt haar hoofd.

„Foei,” zegt ze. „Hoe kwamen jullie daarbij. Dat mag niet. Dat mag nooit.”

„En toen zag Annemieke het hondje. In de vaart. En toen . . . heeft ze het gepakt. En toen, bij de haven . . .”

Truusje kan haast niet verder praten. Want als ze aan die visser denkt, die wrede man met zijn grote handen . . .

Kees zegt: „En ’t was de boot van de visser. Hij wou het hondje afpakken, want het was zĳn hond. Hij heeft het in het water gegooid. Met een steen om zijn hals. Die gemenerd . . .”

„Maar die steen is in het water gerold. Lekker. Net goed,” zegt Truusje.

De boerin pakt het hondje op. Ze wikkelt het bibberende diertje in een warme doek. Ze wrijft het droog. Ook maakt ze eten klaar. Stukjes brood in warme melk.

Het diertje slobbert alles gulzig op. Dan ligt het stil in het mandje dat Truusje uit de schuur heeft gehaald.

Nu zien de kinderen dat het een bruin hondje is. ’t Heeft ook lieve bruine oogjes. Het kwispelt even met zijn staartje.

„En van wie is het beestje nu?” vraagt de boerin.

Het is even stil in de keuken. Dan klinkt het uit drie monden:

„’t Is van Annemieke.”

„Zij heeft het het eerst gezien,” zegt Truusje.

„Annemieke heeft het uit het water gehaald,” zegt Kees.

„En Annemieke heeft het niet aan die slechte man gegeven,” zegt Geeske. Ze krijgt er een kleur van dat ze dit zo maar zegt.

De boerin knikt. Dan zegt ze: „Jullie hebt verkeerd gedaan.

Die boot wàs niet van jullie. 't Was ook dom en gevaarlijk. Hij had wel lek kunnen zijn. Jullie hadden wel kunnen verdrinken.”
't Is even heel stil in de keuken. De kinderen kijken verlegen voor zich.

„Maar ik ben blij dat het hondje gered is. Jullie zijn ook flink geweest. Annemieke vooral.”

„Nu heb je toch een hondje,” zegt Geeske vrolijk.

Geeske is een lief meisje, want ze is helemaal niet jaloers op haar vriendinnetje.

21 „TOT DE KERSTVAKANTIE, HOOR”

Nu zitten Annemieke en Geeske in de auto. Op Annemiekes schoot staat een mandje. Ze houdt het stevig vast. Met allebei haar handen. En Geeske heeft weer twee schoenen aan. Jan heeft de schoen op de dijk gevonden.

Truusje zegt: „Met de kerstvakantie mogen jullie weer een dag komen van moeder.”

„Hoi,” roept Annemieke blij. „Ik stuur een ansicht, hoor. Eén voor jou en één voor Kees.”

Ja, dat is leuk.

De boerin geeft ieder een grote appel.

„Voor de reis,” lacht ze.

„Dank u wel. Dank u wel, mevrouw.”

„Dank u wel, tante.”

Het portier van de auto gaat dicht. Jan gaat achter het stuur zitten.

„Willen de dames al vertrekken?” vraagt hij lachend.

De auto rijdt langzaam het erf af. De straatweg op.

De boerin zwaait. Truusje en Kees hollen een eindje mee.

„Tot de kerstvakantie,” roepen ze.

Annemieke kan niet zwaaien. Maar roepen kan ze wel.

„Ja. Dag. Jullie krijgen een ansicht, hoor. Ieder één. Dag.”

Geeske kan wel wuiven. Ze zwaait met allebei haar armen. Ze kijkt net zolang door het raampje tot ze niets meer ziet van Kees en Truusje.

De auto rijdt snel. Jan weet dat Annemieke vanavond nog in Amsterdam moet zijn. Ze vliegen de boerderijen voorbij. De

kerk met de dikke stompe toren voorbij. Nu zijn ze al bij de hoek. De auto stopt. 't Is druk op de weg. Er komen ineens veel auto's aan.

Jan kijkt naar links. Dan naar rechts. Ja, nu gaat het wel. Nu kan hij de weg oversteken.

In de laan rijdt hij weer hard.

Kijk, daar is „'t Beukenootje” al.

De auto stopt. Jan springt eruit. Hij doet het portier open.

„We zijn er, jongedame.” Lachend helpt hij Annemieke met uitstappen. Voorzichtig geeft hij de mand met het hondje.

„Dag,” zegt Geeske. „Krijg ik ook een ansichtkaart?”

„Twee,” belooft Annemieke. „Dag. Tot de kerstvakantie, hè.”

Geeske knikt. Haar ogen glanzen.

„Ja hoor, tot de kerstvakantie.”

Rrrrt. De auto rijdt weer verder. Nu naar Geeskes huis.

De deur van „'t Beukenootje” wordt geopend. Grootvader en grootmoeder kijken Annemieke aan.

22 DOM... MAAR TOCH OOK FLINK

„Wat ben je laat,” bromt opa. „'t Is al vijf uur.”

„Wat zie je eruit,” zegt oma. „Je haar zit slordig. En je manteltje is nat. Hoe komt dat?”

„Ik . . . ik,” stottert Annemieke.

„Van wie is dat mandje? En wat zit erin?” vraagt oma.

Annemieke knielt neer op de looper in de gang. Ze wikkelt de warme zachte lap los. Ze pakt iets uit het mandje.

„Waf, waf,” klinkt het vrolijk in de gang.

Opa en oma kijken met grote ogen.

„Een hondje,” zegt Annemieke trots. „Van mij. Dat heb ik gered. 't Lag in het water. Een gemene man . . .”

„Laten we maar gauw in de kamer gaan.” Oma doet de deur open. Ze neemt het natte manteltje van haar kleindochter en hangt het bij de haard.

„Zo, en vertel nu maar.”

Als Annemieke klaar is met haar verhaal, knikt grootvader haar toe.

„Je bent een flink meisje geweest,” zegt hij. „En ik ben heel

blij dat je nu toch een hondje hebt. Maar één ding moet je me toch beloven.”

„Wat opa?”

„Dat je nooit meer met de boot van een ander een zeereis gaat maken.”

Dat belooft Annemieke dadelijk.

Grootmoeder zegt: „Het is gelukkig alles goed afgelopen. En ik vind het óók fijn voor je dat je nu toch een lief klein hondje hebt. Maar kindje, je bent dom geweest. Als die boot toch eens lek was of helemaal niet goed . . .”

Grootmoeder moet er niet aan denken.

„De Here heeft jullie bewaard.” Opa kijkt eerst Annemieke aan en dan naar het kleine dier dat zo rustig in zijn mandje ligt.

Nu maakt grootmoeder gauw een bord pap klaar voor haar kleindochtertje. Ook het hondje krijgt een lekkere portie eten.

Hij smult het allemaal op.

„Als hij iedere dag zoveel eet,” zegt opa, „wordt hij nog zo groot als een olifant.”

Annemieke schatert.

„Ha-ha, als een olifant!”

Maar Annemieke moet opschieten. Grootvader kijkt op zijn horloge. Hij brengt Annemieke naar Amsterdam. Vannacht blijft hij er ook slapen.

In de gang staat al het koffertje van Annemieke. Ze zet er het herfststukje naast. Dat moet ook mee. Vader en moeder moeten het natuurlijk zien. De grote rode bal in het net legt ze op het koffertje. Zelf draagt ze de mand.

Opa kijkt naar al die bagage.

„Je mag wel een kruier huren,” vindt hij. „Wie moet dat allemaal dragen?”

Ja, dat weet Annemieke ook niet. Een beetje verlegen kijkt ze grootvader aan.

Maar oma weet raad. Zij gaat mee naar het station en zal de bal en het herfststukje dragen.

Opa neemt het koffertje en zijn tas.

Ze lopen vlug. Als ze op het perron staan, komt de trein er al aan.

Het is avond. Het is al helemaal donker buiten. Annemieke is weer thuis. Zij ligt in haar eigen bedje. In haar eigen kamertje.

Paultje en Peter slapen al lang. Zij sliepen al toen opa en Annemieke in huis staptten. Zij weten niet dat opa op het logeer-kamertje zal slapen vannacht. Morgen zullen ze opa wel zien.

Morgen zien ze ook het mooie herfststukje. 't Staat op een tafeltje voor het raam. En met de nieuwe rode bal mogen de beide broertjes morgen spelen.

En als ze dan in de keuken komen . . . In de keuken staat een mandje. In dat mandje ligt . . .

Wat zullen ze kijken, denkt Annemieke blij. Wat zullen ze het hondje lief vinden.

Moeder en vader weten alles. Grootvader heeft zitten vertellen, een hele poos. Annemieke was veel te moe. Ze was ook een beetje slaperig.

Vader zei: „Je bent een deugniet geweest. Maar . . . je bent ook dapper geweest. Je bent mijn grote dochter.”

Vader had haar een kus gegeven. Dat vaders snor zo kriebelde vond Annemieke nu helemaal niet erg.

Moeder had gezegd: „Het hondje mag hier blijven, hoor. 's Nachts moet het in de keuken slapen en jij moet voor hem zorgen. Jij moet met hem gaan wandelen. In het park en op het plein.

Ja, o ja. Dat wil Annemieke graag.

Moeder had ook gezegd: „'t Was heel gevaarlijk wat je deed, kindje, om zo maar in een boot te gaan varen. Hij had wel kapot kunnen zijn. Jullie hadden wel kunnen verdrinken. Maar . . . je bent tòch een lief kind.” Moeder had Annemieke op haar schoot genomen. „Je bent niet bang geweest. Je hebt een dier gered. Elk dier is een schepsel van God. Je bent mijn flinke dochter.”

De kamerdeur gaat open. Moeder komt eens kijken of haar meisje al slaapt.

„Heb je je gebedje al opgezegd?” vraagt moeder.

„Ja, mammie.”

„Heb je de Here gedankt voor Zijn bewaring en zorg deze dag?”

Ja, dat heeft Annemieke gedaan.

Ze begrijpt dat ze onvoorzichtig geweest zijn. Allemaal. Kees en Truusje en Geeske en zij zelf. Maar de Here heeft hen bewaard.

„Nu heb ik tòch een hondje, mammie,” soest Annemieke tevreden. „En hij is nog veel liever dan Grijsje.”

Moeder, die alles weet van de wedstrijd, glimlacht even.

„Je moet hem nog een naam geven. Denk daar morgen maar eens over. Je bent nu veel te moe. Veel te slaperig.”

Moeder bukt zich en geeft haar een kus.

„Ik ben blij dat je weer thuis bent,” zegt ze warm. „Het was zo stil in huis zonder jou. En de broertjes verlangden ook naar je.”

Moeder gaat de kamer uit. Zacht sluit ze de deur. Want Paultje en Peter slapen al.

Annemieke soest nog een beetje. Het hondje moet een naam hebben. Natuurlijk. Maar hoe zal ze hem noemen?

Bello? Nee, 't is nog maar zo'n klein hondje. Bruintje? Nee.

Bobbie? Ook niet. En dan, ineens, weet ze het.

„Flipje,” zegt ze zo maar hardop in de kamer. Flipje. Ja, ja, dat is een leuke naam. Net een naam voor zo'n klein dier.

Annemiekes ogen vallen dicht.

Nu is het nacht. Het is heel stil in huis. Opa slaapt al in de logeerkamer. Vader en moeder zijn ook naar bed gegaan en in de keuken is het ook stil.

Maar ineens is er geluid.

„Waf, waf,” klinkt het zacht.

Flipje droomt zeker van al de vreemde dingen die er vandaag gebeurd zijn. Hij denkt zeker dat hij nog in het water ligt.

Stil maar, Flipje. Jij ligt veilig in je mandje. De boze visser zal jou nooit kunnen vinden. Je vrouwtje zal goed op je passen hoor. Je hoeft nooit meer bang te zijn. Wel-te-rus-ten, Flipje!

INHOUD

	Blz.
1 Winkeltje spelen	7
2 Grootvader vertelt	9
3 In het bos	11
4 Maar wie?	13
5 Een prachtig plan	15
6 Het is al een beetje feest	17
7 Als het avond is	20
8 Het verhaal	21
9 Een flink knechtje	24
10 Wie wint de eerste prijs?	26
11 Een leuk spelletje	28
12 Telefoon voor Annemieke	31
13 „Veel plezier”	32
14 Klip, klap, klip, klap	35
15 Op het erf	36
16 Spelen en eten	39
17 Wat er in het water drijft	41
18 Leeft het nog?	43
19 „Geef hier!”	45
20 „’t Is van Annemieke”	47
21 „Tot de kerstvakantie, hoor”	49
22 Dom . . . maar toch ook flink	50
23 Als het avond is	52

G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK